

JUTRANJE REFLEKSIJE 3: UNIVERZUM V NAS

Četrtekov dopoldanski koncert je postregel s programom, ki nas je popeljal od jutranje zasanjanosti preko impulzov dramila do vedrega stanja budnosti. Na sporedu so bili Schumannovi *Gozdni prizori op. 82* ter Beethovnovi zgodnejši deli, *Sonata za violončelo št. 2 v g-molu op. 5* in *Sonata za violino št. 5 v F-duru op. 24*, imenovana »Pomladna«.

S Schumannovimi *Gozdnimi prizori op. 62* smo v prvem stavku začutili mehko jutranjega prebujanja, ki se je čutilo tako pri izvajalcu, pianistu Dejanu Laziću, kot pri publiku. V sosledju devetih stavkov, pri katerih se izmenjavajo karakterne značilnosti od romantične nežnosti ob prefinjenem pianissimu do odločne, energične izraznosti hitrih delov. Pri prvih štirih stavkih je Lazič še iskal pravo zvočnost, saj njegova moč v podajanju kontrastov še ni prišla toliko do izraza. Počasni stavki so v začetku delovali nekoliko medlo, hitri pa preveč enolično, s pomanjkljivo intenziteto predenja motivov še nekoliko površinsko, v stanju dramila. Sredinski, peti stavek, z naslovom *Prijazna pokrajina* je pianista dodobra prebudil. Usklajenost tehnične in karakterne interpretacije je bila močna. Hitre, okrašene linije je izpeljeval tehnično zelo prepričljivo, sovpadajoč z vznesenostjo občutja. Brilljantno izvedene hitre figure, v katerih Lazič enostavno rečeno uživa in jim posveča vso pozornost, kažeta na njegov občutek za detajle. To pa včasih našo pozornost usmeri od vtisa celote.

V nadaljevanju koncerta se je pianistu Dejanu Laziću na odru pridružila violončelistka Monika Leskovar. Z Beethovnovi *Sonato za violončelo št. 2 v g-molu op. 5* sta nas popeljala v zgodnji svet Beethovna. Dramatična napetost Beethovнове ustvarjalnosti je v violončelu našla pravo in za tisti čas novo zvočnost. Mestoma smo zaznali nekoliko neusklajeno interpretiranje sicer dveh odličnih interpretov, kar se je kazalo predvsem na mestih, kjer je imel violončelo melodijo v nižjem registru, saj ga je zvok klavirja povsem preglasil. V sicer občutenem fraziranju sta se malo bolje kot v počasnem uvodnem delu ujela in poenotila v dramatičnem osrednjem delu, višek ekspresivnosti in usklajenosti pa dosegla v zaključnem delu z dobrim dialogiziranjem in prefinjenim prehajanjem med liričnimi in dramatičnimi odseki. Tako smo slišali mešanico klasicistične preciznosti in vedrine ter romantične spevnosti in dramatičnosti.

Kot zadnja je bila na sporedu *Sonata za violino št. 5 v F-duru op. 24* v izvedbi violinista Richarda Tognetija in pianista Dejana Laziča. Že sam začetek nas je prepričal. Čutiti je bilo sproščenost, ki jo je oddajala karizma violinista Tognetija, in hkrati globoko koncentracijo med izvajalcema, ki sta bila popolnoma uglašena v stopnji čutenja, kar je prišlo do izraza predvsem v počasnem drugem stavku. Izmenjevanje vodilne vloge inštrumentov in spremljave je bilo pri obeh glasbenikih prepričljivo in je delovalo zelo naravno. Izjemna enotnost v podajanju karakternosti glasbe, od prefinjenih pianissimov, liričnega fraziranja, do vedrine in igrivosti ter dramatične energičnosti ob podpori tehnično čistih figur, ki so izrazito dominirale v hitrem tretjem stavku. Glasbenika sta drug drugemu pustila priti do izraza in tako v enakovrednosti in prilagajanju dosegla stopnjo izvedbe visoke umetniške vrednosti in s tem navdušila in dodobra prebudila občinstvo.

Helena Konda